

תלמודו בידו

דף מז עמוד ב

א] באלו אופנים ניתן לפרש את דברי המשנה לענין חפינת הקטורת "וכך היתה מדתה" ?

ב] כיצד נעשית קמיצת המנחה, ומה שיעורה ?

ג] אלו הן העבודות הקשות שבמקדש ?

ד] מה דין הסולת שנתפסה בין אצבעות הכהן בשעת קמיצת המנחה, ואינה נראית לא מבפנים ולא מבחוץ ?

ה] לר' אליעזר באופן הנ"ל, האם מותר להקטיר את מה שבין אצבעותיו תחילה ואחר כך את הקומץ, ומדוע ?

א] 1. הכהן הגדול רשאי ליטול מן הקטורת על ידי כלי, ובלבד שמדתו כמלא חפניו. [מז. אות ה]
2. בקדש הקדשים חוזר ומערה את הקטורת שבכף לתוך חפניו, ונותנה על הגחלים. [מט: אות א]
3. שיעור "מלא חפניו" צריך להיות מדויק בצמצום, לא פחות ולא יותר. [מח. אות א]

ב] קמיצה: חופה שלש אצבעותיו האמצעיות על כף ידו, וקומץ כדרך אנשים לקמוץ. **שיעורה:** "מלא קמצו", שיהא הקומץ מלא, ולא שיקמוץ מעט בראשי אצבעותיו. "בְּקִמְצוֹ", ולא שתהא המנחה מבצבצת ויוצאת מחוץ לאצבעות.

ג] 1. קמיצת מנחת מחבת ומרחשת, כיון שקומצם רק לאחר שנאפו או טוגנו ופתתם. וצריך להסיר את המנחה הבולטת, מלמעלה באגודל, ומלמטה בזרת.
2. מליקת צואר העוף מול ערפו בצפורן. **3.** חפינת הקטורת מן הכף בפנים.

ד] ספק האם נידונת כחלק מן הקומץ ומקטירה, או נידונת כשיירי המנחה ונאכלת. לכן: לכתחילה: ראוי שכהן שֶׁמֶן יקמוץ את המנחות, כיון שאצבעותיו נדחקות זו לזו. בדיעבד: לר' אליעזר, לאחר שהקטיר הקומץ, מקטיר גם מה שנתפס בין אצבעותיו. ומתנה שאם דינו כקומץ, מקטירו לכך. ואם שיריים, מקטירו לשם עצים. אבל לשם קרבן אסור, משום "כל שממנו לאשים הרי בכל תקטירו". לחכמים, אסור להקטירה אף לשם עצים [אלא שורפו לאחר שנפסל בלינה].

ה] אסור. שמא דינם כשיריים, ואם חסרו השיריים בין הקמיצה להקטרה, המנחה נפסלת.